

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Dorz, Traian

**Hristos puterea apostoliei : meditații la Apostolul
Duminicilor de peste an /** Traian Dorz ; apare cu
binecuvântarea IPS Sale dr. Laurențiu Streza, Mitropolitul
Ardealului. - Ed. a 3-a. - Sibiu : Oastea Domnului, 2022
2 vol.

ISBN 978-973-710-368-0

**Vol. 1 : 26 apostole de la Duminica Învierii Domnului
până la Duminica a 18-a după Rusalii.** - 2022. - ISBN
978-973-710-369-7

2

© Copyright 2022

Toate drepturile sunt rezervate

Editurii «OASTEA DOMNULUI» - Sibiu

ISBN 978-973-710-368-0

ISBN 978-973-710-369-7

Traian Dorz

HRISTOS

PUTEREA APOSTOLIEI

- meditații la Apostolul Duminicilor de peste an -

Ediția a III-a

vol. 1

26 apostole
de la Duminica Învierii Domnului
până la Duminica a 18-a după Rusalii

Apare cu binecuvântarea
IPS Sale Dr. **Laurențiu Streza**,
Mitropolitul Ardealului

Editura «OASTEA DOMNULUI»
Sibiu, 2022

CUPRINS

Închinare	5
<i>Cei ce-au luptat</i>	6
I. La Apostolul din Ziua Sfintei Învieri	7
<i>Fapte 1, 1-8</i>	
1. Teofile!	8
2. De la început și până S-a înălțat la Cer	9
3. Împărăția lui Dumnezeu	10
4. Să nu se depărteze de Ierusalim	11
5. Botezați cu Duhul Sfânt	12
6. Erau strânși laolaltă	13
7. Nu este treaba voastră	15
8. Îmi veți fi martori	19
<i>Ce-ți voi spune, oare...?</i>	23
II. La Apostolul din Duminica a II-a după Paști	24
<i>Fapte 5, 12-20</i>	
12. Multe semne și minuni	25
13. Ceilalți nu cutezau să se alipească de ei	27
14. Numărul celor care credeau	30
15. Umbra lui Petru	33
16. Mulțimea alerga la Ierusalim	35
17. Însă marele preot și toți ai lui	36
18. În temnița de obște	37
19. Un înger al Domnului	40
20. Duceți-vă și stați în Templu	42
<i>Tot drumul meu</i>	45

III. La Apostolul din Duminica a III-a după Paști 46*Fapte 6, 1-7*

1. Evreii care vorbeau grecește cârteau	47
2. Cei doisprezece	50
3. Alegeți dintre voi	54
4. Rugăciunea și propovăduirea Cuvântului	56
5. Vorbirea aceasta a plăcut întregii adunări	58
6. I-au adus înaintea Apostolilor	60
7. Numărul ucenicilor se înmulțea	62
<i>Cu Tine-am să mă laud</i>	66

IV. La Apostolul din Duminica a IV-a după Paști 67*Fapte 9, 32-42*

32. Și la cei din Lida	68
33. Acolo a găsit un om	70
34. Și Enea s-a sculat îndată	71
35. Toți... l-au văzut	73
36. În lope era o uceniță	76
37. În odaia de sus	77
38. Nu pregeta să vii	80
39. L-au înconjurat plângând	81
40. A scos pe toată lumea afară	83
<i>O, Cer dorit...</i>	86

V. La Apostolul din Duminica a V-a după Paști 87*Fapte 11, 19-30*

19. Cei care se împrăștiaseră	88
20. Câțiva... care au venit în Antiohia	90
21. Au crezut și s-au întors	93
22. Urechile Bisericii din Ierusalim	95
23. Cu o inimă hotărâtă	96
24. Căci Barnaba era un om bun	98
25. Barnaba s-a dus să caute pe Saul	101
27. Niște prooroci din Ierusalim	103
29. În ajutorul fraților lipsiți	106
<i>Ia jugul lui Hristos</i>	111

VI. La Apostolul din Duminica a VI-a după Paști 112

Fapte 16, 16-34

16. Pe când ne duceam la rugăciune	114
17. Roaba aceasta... striga	115
19. Stăpânii roabei	117
20. I-au dat pe mâna dregătorilor	119
23. Lovituri și temnițe	120
25. Pe la miezul nopții	122
26. Un mare cutremur de pământ	124
30. Ce trebuie să fac, ca să fiu mântuit?	126
33. Semnul adevăratei întoarceri	130
<i>Câți ne-am atins de Domnul</i>	135

VII. La Apostolul din Duminica a VII-a după Paști 136

Fapte 20, 16-18; 28-36

16. La Ierusalim, de Ziua Cincizecimii... ..	137
17. Bătrânii Bisericii	141
18. Știți cum m-am purtat	144
20. Știți că n-am ascuns nimic	146
23. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează	149
25. Știu că nu-mi veți mai vedea fața	151
26. Curat de sângele tuturor	154
29. După plecarea mea	156
30. Se vor scula din mijlocul vostru	157
31. Zi și noapte... cu lacrimi, pe fiecare	159
34. Mâinile acestea au lucrat	161
35. În toate privințele... o pildă	162
36. După ce a vorbit, a îngenuncheat	164
<i>Doamne, tot ce ne-ai dat nouă</i>	167

VIII. La Apostolul din Duminica a VIII-a după Paști 168

Fapte 2, 1-11

1. Erau toți împreună în același loc	169
2. Deodată a venit din ceruri un sunet	171
4. Cum le da Duhul	173
6. Când s-a auzit sunetul acela	175
9. Vorbind fiecăruia în limba noastră	178

11. Lucrările minunate ale lui Dumnezeu	179
<i>Ne-am cununat a noastră soartă</i>	186

IX. La Apostolul din Duminica 1 după Rusalii 187

Evrei 11, 33-40; 12, 1-2

11, 33. Prin credință... prin credință	188
35. O înviere mai bună	190
40. Să n-ajungă ei... fără noi	193
12. 1. Un nor așa de mare de martori	196
2. Să ne uităm țintă	199
<i>De trei ori pe zi Te laud</i>	205

X. La Apostolul din Duminica a 2-a după Rusalii 206

Romani 2, 10-16

10. Slavă, cinste și pace	207
11. Înaintea lui Dumnezeu	210
12. Toți cei care au păcătuit	212
13. Nu cei care aud, ci cei care împlinesc	213
14. ...își sunt singuri lege	214
15. Cugetul și gândurile	216
16. Lucrurile ascunse ale oamenilor	217
<i>Voi, care-aveți cuvinte</i>	220

XI. La Apostolul din Duminica a 3-a după Rusalii 221

Romani 5, 1-10

1. Socotiți neprihăniți prin credință	222
2. În nădejdea slavei	223
3. Necazul aduce răbdare	225
5. Nădejdea aceasta nu înșală	226
6. Pentru cei nelegiuți	227
8. Dumnezeu Își arată dragostea	229
9. Deci cu atât mai mult acum	230
10. Mântuiți prin viața Lui	231
<i>Tot ce-i al Tău, Iisuse</i>	236

XII. La Apostolul din Duminica a 4-a după Rusalii 236

Romani 6, 18-23

18. Robi ai neprihănirii	237
19. Să ajungeți la sfințirea voastră	238

20. Slobozi față de neprihănire	240
21. Sfârșitul acestor lucruri	241
22. Rodul: sfîntirea; sfârșitul: Viața veșnică	242
23. Plata păcatului sau darul lui Dumnezeu	244
<i>Toată viața mea, Iisuse</i>	247
XIII. La Apostolul din Duminica a 5-a după Rusalii	248
<i>Romani 10, 1-10</i>	
1. Dorința și rugăciunea inimii	249
2. Răvnă fără pricepere	251
3. Pentru că n-au cunoscut	252
4. Hristos este sfârșitul Legii	254
6. Să nu zici în inima ta: Cine?... ..	256
9. Dacă mărturisești – dacă crezi	257
10. Dacă crezi și dacă mărturisești	259
<i>Să nu uit odată</i>	262
XIV. La Apostolul din Duminica a 6-a după Rusalii	263
<i>Romani 12, 6-14</i>	
6. Avem felurite daruri	264
7. Cine este chemat... cine învață	267
8. Slujba – și datoria	269
9. Fără prefăcătorie	271
10. Întâietate, altuia	273
<i>Numai inima smerită</i>	279
XV. La Apostolul din Duminica a 7-a după Rusalii	280
<i>Romani 15, 1-17</i>	
1. Suntem datori să răbdăm	281
2. Fiecare plăcând aproapelui	286
4. Pentru învățătura noastră	288
5. Aceleași simțăminte	290
6. Cu o inimă și cu o gură	291
<i>Mai 'nainte de-a-mi fi ochii</i>	294
XVI. La Apostolul din Duminica a 8-a după Rusalii	295
<i>I Cor. 1, 10-17</i>	
10. Pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos	296
11. Am aflat despre voi	299

12. Fiecare... zice	301
13. Hristos a fost împărțit?	302
14. N-am botezat pe nimeni	305
17. Hristos nu m-a trimis să botez	308
<i>Mă apasă ca o piatră</i>	310
XVII. La Apostolul la Duminica a 9-a după Rusalii	311
<i>I Cor. 3, 9-17</i>	
9. Împreună-lucrători cu Dumnezeu	312
10. Fiecare să ia seama bine cum clădește	314
12. Aur... sau paie	317
13. Focul va dovedi	320
14. Dacă lucrarea cuiva	323
17. Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu	325
<i>De ce taci lângă mine?</i>	328
XVIII. La Apostolul din Duminica a 10-a după Rusalii	329
<i>I Cor. 4, 9-16</i>	
9. Oamenii cei mai de pe urmă	330
10. ...Nebuni... slabi... și disprețuiți	331
11. Flămânzi, goi și umblând din loc în loc	333
12. Osteniți, ocărăți, prigonți	334
13. Ca lepădătura tuturor	336
15. Nici zece mii de învățători	339
16. Călcați pe urmele mele	341
<i>Cu cât mai mult</i>	344
XIX. La Apostolul din Duminica a 11-a după Rusalii	345
<i>I Cor. 9, 2-12</i>	
2. Pecetea apostoliei mele	346
3. Împotriva celor care mă cercetează	350
10. Cine ară trebuie să are cu nădejde	353
12. Dar noi nu ne-am folosit	356
<i>Să nu punem vreo piedică Evangheliei</i>	358
<i>Străjerule, sosește</i>	361
XX. La Apostolul din ziua a 12-a după Rusalii	362
<i>I Cor. 15, 1-11</i>	
1. Evanghelia pe care v-am propovăduit-o	363

3. Așa cum am primit și eu	367
Hristos a murit pentru păcatele noastre	371
4. Hristos a înviat... și S-a arătat viu	374
<i>Ce preț înalt avea credința</i>	378
XXI. La Apostolul din Duminica a 13-a după Rusalii	379
<i>I Cor. 16, 13-24</i>	
13. Fiți oameni!	380
14. Tot ce faceți	382
15. În slujba sfinților	383
17. Ei au împlinit ce lipsea din partea voastră	385
18. Să prețuiți pe astfel de oameni	388
20. Cu o sărutare sfântă	390
22. Dacă nu iubește cineva pe Domnul Iisus	391
Domnul nostru vine	393
<i>Îmi voi sfârși odată</i>	395
XXII. La Apostolul din Duminica a 14-a după Rusalii	396
<i>II Cor. 1, 21-24 și 2, 1-4</i>	
1, 21. Cel Care ne-a uns este Dumnezeu	397
22. El ne-a pecetluit	400
23. Iau pe Dumnezeu martor	403
2,1. Să nu mă întorc... cu întristare	406
4. V-am scris cu ochii scăldați în lacrimi	408
<i>O, toate ne-amintesc, Iisuse</i>	412
XXIII. La Apostolul din Duminica a 15-a după Rusalii	413
<i>II Cor. 4, 6-15</i>	
6. ...pe fața lui Iisus Hristos	414
7. De la Dumnezeu – și nu de la noi	415
8. Încolțiți în toate chipurile	418
9. Trântiți jos, dar nu omorâți	420
10. Moartea și viața lui Hristos	421
11. Din pricina lui Hristos	422
13. Noi credem, de aceea vorbim	426
14. Împreună cu voi	427
<i>Domnul nostru Preaiubit</i>	430

XXIV. La Apostolul din Duminica a 16-a după Rusalii	431
<i>II Cor. 6, 1-10</i>	
1. Să nu fi primit în zadar harul	432
2. La vremea potrivită	433
3. Nici un pericol de poticnire	436
4. Niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu	438
6. Prin curăție	439
8. În slavă și în ocară	441
<i>Să nu renunți la fîntă</i>	448
XXV. La Apostolul din Duminica a 17-a după Rusalii	449
<i>II Cor 6, 16-18; 7, 1</i>	
6, 16. Cum se împacă?	450
Căci noi suntem Templul lui Dumnezeu	452
17. De aceea, ieșiți... depărtați-vă... și nu vă atingeți... ..	456
18. Eu vă voi fi Tată	459
7, 1. Până la capăt	461
<i>Primește-mă, Iubire</i>	466
XXVI. La Apostolul din Duminica a 18-a după Rusalii	467
<i>II Cor. 9, 6-11</i>	
6. Cine seamănă puțin	468
7. După cum a hotărât în inima lui	472
8. Și Dumnezeu poate	476
11. Veți fi îmbogățiți	480
<i>Eu Te-așteptam, Iisus, pe Tine</i>	483
Cuprins	484

Domnul Iisus Hristos a zis Apostolilor Săi:

Duceți-vă în toată lumea,

propovăduiți Evanghelia la orice făptură...

faceți ucenici din toate neamurile,

botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!

Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit Eu!

Și iată că Eu sunt cu voi

în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor.

Matei 28, 19-20; Marcu 16, 15

De aceea, frați sfinți,

care aveți parte de chemarea cerească,

așintiți-vă privirile la Apostolul

și Marele Preot al mărturisirii voastre,

adică la I I S U S !

Evrei 3, 1

Iisus le-a zis din nou: Pace vouă!

Cum M-a trimis pe Mine Tatăl,

asa vă trimit și Eu pe voi.

...Luați Duh Sfânt! Celor care le veți ierta păcatele vor fi iertate,

celor care le veți ținea vor fi ținute.

Ioan 20, 21-23

În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți!

Eu am biruit lumea...

Ioan 16, 33

Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi!...

Fii credincios până la moarte

și îți voi da cununa vieții!

Apoc. 2, 10

Dacă vom răbda împreună cu Iisus,

vom și împărăți împreună cu El.

II Timotei 2, 12

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Iisus Hristos,

Marele nostru Preot și Apostol (Evrei 3, 1),

Slavă veșnică Ție!

Pentru că Tu ești Divinul Trimis al Tatălui Cerească,
Fiul și Inima Tatălui Care ne-a iubit atât de mult,
Glasul și Dragostea Tatălui Care ne-a chemat atât de dulce,
Măinile și Puterea Tatălui Care ne-a eliberat din robia
diavolului și ne-a strămutat în Împărăția Sa,

Pentru că Tu, Dumnezeiesc Apostol,
ai ales și alegi prin Duhul Sfânt
mereu și mereu alți apostoli pe care îi trimiți prin fiecare
generație, la fiecare popor și în fiecare loc,
pentru chemarea și conducerea sufletelor la mântuirea Ta,

Și pentru că Tu ești Puterea Apostoliei lor sfinte,
Steagul luptei lor îndelungate,
Ținta alergării lor stăruitoare,
Căpetenia oștirii lor nenumărate,
Desăvârșirea muncii lor obositoare,
Garanția biruinței lor strălucite
și Răsplata veșnică a jertfei lor totale,

Slavă veșnică Ție,
Marele nostru Apostol și Preot
Iisus Hristos.

Cei ce-au luptat

Cei ce-au luptat pentru Hristos
nici n-au murit, nici n-au să moară,
pe-același nor străluminos
în Marea Zi au să apară,
slăviți, alături de Hristos,
când va veni a doua oară.

Ajută-mi, Domnul meu,
cu ei să fiu și eu,
când ai să-i 'nalți la Dumnezeu,
cu ei să fiu și eu!...

Cei ce-au răbdat pentru Hristos
ocări și osteneli și moarte
vor sta pe tronul-I glorios
și scriși vor fi-n a Vieții Carte
și-un nimb asemeni lui Hristos
pe frunte veșnic au să poarte...

Cei ce-au căzut pentru Hristos
vor fi 'nalțați pe veșnicie
și-n Cerul cel mai preafrumos
vor sta-n eterna-I Bucurie,
la slava Slavei lui Hristos
părtași pe veci și-n veci să fie.

I. La Apostolul din Duminica

SFINTEI ÎNVIERI

Faptele Apostolilor, cap.1, vers 1 - 8

Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Iisus să facă și să învețe pe oameni,

2. De la început, până în ziua în care S-a înălțat la Cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale Apostolilor pe care îi alesese.

3. După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori, timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.

4. Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care - le-a zis El - ați auzit-o de la Mine.

5. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt“.

6. Deci Apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea asta ai de gând să așezi din nou împărăția lui Israel?“

7. El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.

8. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginile pământului...“

1. Teofile!

Slavă veșnică Marelui și Bunului nostru Dumnezeu, Care în orice împrejurare ne arată, prin Sfântul Său Cuvânt, cât de mult ne prețuiește El pe fiecare dintre noi, cei cărora ne-a dat un nume nou și o chemare aleasă și sfântă în slujba și spre slava Sa.

Cuvântul Domnului se adresează aici direct sufletului iubit, chemat și numit pe numele său cel nou. Acest „Teofile“ era „prea alesul Teofile“, cel din evanghelia după Luca, cap.1, vers. 3.

Acel prea ales Teofil de atunci se vede că era un om cu vază între grecii care se apropiu de credință și unul care se interesa îndeaproape de tot ce a făcut Iisus, pentru a-L cunoaște cât mai bine pe Domnul și mântuirea Lui.

Din felul cum îi scrie Sfântul Luca, la începutul Evangheliei, se vede că între el și acest Teofil nu era încă apropierea cea dulce pe care o dau deplină părtășie și unitate de gânduri și simțiri în Hristos. Când îi scria Evanghelia, „prea alesul Teofil“ era încă abia la începutul credinței sale.

Dar când îi scrie „Faptele Apostolilor“, el ajunsese să fie numit de Sfântul Luca cu numele cald și simplu de Teofil... Căci unitatea de gânduri și părtășia de simțiri se făcuseră între ei depline prin credință. Dragostea și cunoașterea lui Hristos surpaseră orice zid despărțitor dintre ei și înlăturaseră orice deosebire de rang, făcându-i una în Hristos.

Cuvântul lui Dumnezeu nu se adresează tuturor în general, ci fiecăruia în parte. De cele mai multe ori, din ceea ce vorbești tuturor nu-și ia nimeni pentru sine.

Când nu numești pe nimeni este ca și cum ai vorbi nimănui și când arăți peste tot este ca și cum ai arăta nicăieri.

Puține sunt sufletele cinstite, care, când Cuvântul lui Hristos spune: „toți au păcătuit“, să înțeleagă: „Da, eu am păcătuit, Doamne“. Și când El spune: „fiecare să se nască din nou“, să zică: „Da, eu trebuie să mă nasc din nou, Doamne“.

„Teofil“ înseamnă, în același timp, și „iubit de Dumnezeu“, dar și „iubitor de Dumnezeu“, după cum se pune accentul pe prima parte sau pe a doua parte a cuvântului.

Ce minunat este gândul că și tu, care citești sau ascuți aceste cuvinte, ești socotit un iubit al lui Dumnezeu, căruia El îți adresează toate cuvintele cărții acesteia, pentru ca tu, primindu-le și venind la Iisus, la cunoașterea și părtășia cu El, să devii un iubitor de Dumnezeu, una cu El și cu ai Lui.

2. De la început și până S-a înălțat la Cer

Evanghelia Mântuitorului arată, în primul rând, *tot ce a făcut Iisus, apoi tot ce a învățat El.*

Și, *de la început, până în ziua când S-a înălțat la Cer.*

Pentru ca noi, fiecare dintre cei chemați și aleși pentru iubirea lui Dumnezeu, să înțelegem că nu ceea ce învățăm are preț în primul rând, ci ceea ce facem.

Căci dacă noi vrem numai să învățăm cu vorbele noastre pe alții, dar nu dovedim cu toată evlavia, prin faptele noastre, adevărul și curăția ascultării de voia Tatălui, noi putem fi iubiți de Dumnezeu, dar nu suntem și iubitori de El.

El ne iubește, dar noi nu-L iubim.

El ne-a socotit vrednici de încredere și ne-a pus în slujba Lui (I Timotei 1, 12), dar noi nu dovedim vrednicia aceasta cu faptele noastre.

Și încă ceva: Mântuitorul nostru Iisus Hristos a făcut și a învățat voia lui Dumnezeu, de la început și până în ziua când S-a înălțat la Cer, pentru ca și noi să înțelegem că nici pentru noi slujba Evangheliei nu are un alt termen decât moartea, decât înălțarea la cer.

Oricâți ani am fi lucrat, nu-s de-ajuns dacă nu-s toți.

Oricâte dureri am suferit, nu-s de-ajuns dacă nu-s toate.

Oricâte lupte am dus, nu-s de-ajuns dacă n-am ajuns la sfârșit.

Numai în ziua morții, în ceasul trecerii la Domnul, în clipa înălțării sufletului nostru la cer, atunci am sfârșit lucrul. Atunci am terminat lupta, atunci am isprăvit ce aveam de făcut și de învățat.

Până atunci, nu! Până atunci nu trebuie să zicem nici unii și niciodată: „De-ajuns! Am făcut tot ce eram dator să fac“. Fiindcă n-am făcut tot.

Căci vai de noi dacă vom zice că-i de-ajuns, până n-a sosit clipa înălțării la cer. Căci, dacă socotim că avem dreptul să odihnim înainte de a suna ceasul odihnei, nu vom fi vrednici de ea, când va veni.

3. Împărăția lui Dumnezeu

Despre Mântuitorul nostru Iisus Hristos spune Cuvântul Sfânt că, după Patima Lui, li S-a înfățișat viu Apostolilor Săi... Aceste dovezi vii ale faptelor Lui i-au încredințat pe ei de adevărurile mărturisite de El...

O, ce mare lucru este ca iubitul lui Dumnezeu să rămână viu după toate pătimirile îndurate de la lume.

Să fie tot așa de viu și după patimi, ca și înainte de ele.

Să fie tot așa de curat, de sfânt și de adevărat, și după ieșirea din mormântul întunecos, ca și înainte de ajungerea la el.

Asupra lui să n-aibă nici o putere nici judecata oamenilor, nici bătăile lor, nici chiar pătimirile și moartea. Nimic să nu-l schimbe, ci iubitul lui Dumnezeu să se dovedească a fi, tot așa, un adevărat iubitor de Dumnezeu.

Mântuitorul a vorbit tot timpul cu Apostolii Săi numai despre Împărăția lui Dumnezeu și despre lucrurile privitoare la ea.

El n-a vorbit cu ai Lui niciodată despre împărățiile lumești, arătând prin aceasta că, deși trăia în timpul uneia dintre cele mai tiranice stăpâniri, El nu avea nimic de a face cu ea.

Nu vorbea nici pentru ea, nici împotriva ei.

Nici nu-l lauda, nici nu-l hulea pe împăratul lumesc.

Nu-L interesau nici laudele, nici amenințările stăpânirii...

„Împărăția Mea nu-i din lumea aceasta“ – spusese El. Prin urmare, cele din lumea aceasta nu Mă interesează, ele sunt pentru Mine ca și cum n-ar fi.

Fericit este iubitorul de Dumnezeu care se poartă în lumea aceasta cum S-a purtat și Iubitul lui.

Fericit învățătorul credincios care poate să vorbească cu ucenicii săi numai despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu – și despre nimic din ce privește lumea aceasta. Atunci, dacă va trebui să pătimească din partea lumii, el va suferi numai pentru Dumnezeu – și pentru nimic altceva.

4. Să nu se depărteze de Ierusalim

Duhovnicește, când este vorba despre Ierusalim, se înțelege totdeauna starea cea duhovnicească înaltă și curată în Domnul, trăirea cea frumoasă în harul sfânt, viața cea rodnică și biruitoare în lumina și în părtășia cu Hristos.

Toți ucenicii Mântuitorului erau niște „Teofili“, adică niște oameni noi, iubiți și iubitori de Dumnezeu, care fuseseră aleși pentru a fi niște împreună-lucrători cu El la mântuirea lumii.

De aceea, ei trebuia să rămână pe totdeauna în acest Ierusalim duhovnicesc, ce nu era limitat la Ierusalimul geografic, ci era nespus mai mult decât acesta, cuprinzând toate sferile trăirii înalte în Hristos.

O, cât de mare lucru este ca oamenii care se ocupă de Împărăția lui Dumnezeu să nu fie oameni lumești, fiindcă atunci totul este rău și nimic nu poate fi bun.

Cei care va trebui să lucreze pentru mântuirea altora trebuie, mai întâi, ei înșiși să cunoască și să aibă această mântuire. Și cei care vor să ducă pe alții spre cer trebuie, mai întâi, ei înșiși să dovedească, prin viața lor, că merg într-acolo.

Nu poate primi nimeni Duhul Sfânt, dacă nu ajunge și dacă nu rămâne în Ierusalimul duhovnicesc.

Nu poate nimeni să devină un trimis al lui Hristos, până ce, mai întâi, nu este îmbrăcat cu putere de Sus... El nu trebuie să fie un „peticit“ cu câte un dar sau cu câte un talent de vorbitor, de cântăreț, de botezător, ci un „îmbrăcat și înnoit în Duhul Sfânt“.

Un astfel de trimis nu numai că nu se va depărta niciodată de Ierusalim și nu va cădea din har și nu va da înapoi în cele duhovnicești, ci se va apropia tot mai mult, până ce va locui pe totdeauna, înalt și strălucit, în Ierusalimul nou, pe Stânca Sionului, în Sfânta Sfințelor, adică în starea unde este deplină părtășie de duh și de gând cu Hristos și cu toți ai Lui.

Numai într-o astfel de stare el poate fi botezat cu Duhul Sfânt, umplut de puterea de Sus și pecetluit cu Semnul Lui dumnezeiesc și nemuritor.

5. Botezați cu Duhul Sfânt

Sunt două botezuri și astăzi în lume: cel cu apă și cel cu Duh, iar oamenii au, de obicei, cei mai mulți, numai pe cel cu apă – și tot mai rari sunt cei botezați cu Duhul Sfânt.

Botezul cu apă îl fac, de obicei, oamenii – cel cu Duhul Sfânt îl face numai Dumnezeu.

Botezul cu apă le dă oamenilor o religie, un cult, un act omenesc; cel cu Duhul Sfânt le dă o putere, o lumină, un foc ceresc.

Botezul cu apă nu-l schimbă pe om întru nimic; cel cu Duhul Sfânt îl face un om nou, un om duhovnicesc, un născut de Sus (Gal. 5, 22).

Botezul cu apă nu-i cere omului nici o dovadă; cel cu Duhul Sfânt îi cere omului o mie de dovezi.

Botezul cu apă nu te angajează întru nimic; cel cu Duhul Sfânt îți angajează toată ființa ta.

Botezul cu apă te face rece; botezul cu Duh Sfânt te aprinde, te înflăcărează, te umple de foc.

Botezul cu apă îl poți primi oriunde; botezul cu Duh Sfânt nu-l primești decât în Ierusalim.

Botezul cu apă este pe dinafară; cel cu Duhul Sfânt este pe dinăuntru.

Botezul cu apă este peste trup; cel cu Duhul Sfânt este peste suflet.

Botezul cu apă este o înmormântare; cel cu Duhul Sfânt este o înviere (Coloseni 2, 12).

Aceasta este deosebirea, în toate religiile lumii, dintre cei mulți, botezați numai cu apă, și cei puțini, botezați și cu Duhul Sfânt.

Acum, suflete dragă, cercetează-te tu însuși și vezi dacă într-adevăr ai și botezul Duhului Sfânt, sau numai botezul în vreo apă. Dacă te-a botezat cu adevărat și Duhul Sfânt, sau te-a botezat numai vreun om în vreo sectă.

Și dacă ai și roadele Botezului cu Duhul Sfânt, sau numai faptele botezaților cu o apă confesională sau cu mai multe astfel de ape.

Să se înțeleagă bine că aici nu este vorba de cei care se laudă cu toate gurile lor că au botezul cu Duhul Sfânt, ci de acei pe care faptele lor îi arată că îl au într-adevăr. Fiindcă cine îl are nu se laudă, iar cine se laudă nu-l are.

6. Erau strânși laolaltă

Toate darurile și binecuvântările lui Dumnezeu se revarsă prin Duhul Sfânt asupra ucenicilor lui Hristos, numai când ei sunt strânși laolaltă.

Nu numai laolaltă, ci *strânși întreolaltă*. Adică nu numai cu trupurile stând unii lângă alții, ci fiind strâns uniți sufletește între ei toți.

Și toate nenorocirile tuturor vin numai când ei se dezbină întreolaltă.

Iată, scumpii mei frați, ucenici ai lui Hristos, aici stă toată taina puterii și a biruinței noastre: în strângerea noastră întreolaltă.

O mie de limbi de foc dacă aș avea și un cuvânt ca răsunetul vântului cel mai puternic, nu v-aș spune altceva acum, frații mei, în fața cumplitului prăpăd care vine, decât: fraților, strângeți-vă, uniți-vă, contopiți-vă întreolaltă!

Lăsați încredințările străine și dezbinătoare, lăsați ambițiile firești, lăsați tot ce v-a împărșiat – și strângeți-vă laolaltă cu frații voștri, cu învățătura voastră, în dragostea dintâi!

Dacă veți face așa, nimic nu vă va putea nimici.

Dacă nu veți face așa, nimic nu vă va putea salva.

Vrăjmașul nu vă poate niciodată nimici prin puterea lui, ci numai prin slăbiciunile voastre.

Oriunde sunt frații strânși întreolaltă, acolo Duhul Sfânt Se revarsă totdeauna și rămâne acolo permanent. Acolo, toate hotărârile frățești se iau împreună cu Duhul Sfânt (Fapte 15, 28).

Acolo rugăciunile sunt cutremurătoare (Fapte 10, 44).

Acolo sunt totdeauna puteri și rodiri (Galateni 5, 22).

Acolo este dragoste, belșug, creștere, înmulțire, sfințire și pace.

Acolo este Hristos (Matei 28, 20).

Acolo nu se greșește niciodată.

Luat în parte, fiecare dintre noi este slab, dar, împreună cu toți frații, fiecare este un biruitor.

Singur, fiecare poate greși, dar, împreună cu frații, fiecare este ferit de greșeli.

Despărțit de frați, totdeauna te rătăcești, dar, mergând cu frățietatea, nu te pierzi niciodată.

Orice ostaș adevărat și bun va ține totdeauna cadența și alinierea cu coloana sa, mergând după Comandantul său și după înaintașii săi. Dar, îndată ce iese din coloană și rupe alinierea, el devine un neascultător, un nesupus și un dezertor, sfârșind prin a fi osândit.

Ce minunat exemplu de unitate între ei ne-au dat Sfinții Apostoli, smeriții și uriașii trimiși ai lui Hristos! Și ce tristă pildă ne dau astăzi mărunții și îngâmfații vorbăreți confesionaliști și sectariști!

Ce mare este oricine se smerește cu frații!... Și ce mărunț este oricine se îngâmfa contra fraților!

Toate dezbinările și sectele n-au ieșit din versetele Bibliei, ci au ieșit din trufia unor flecari zgomotoși, depășiți de importanța ce li s-a dat; din ambiția unor răstălmăcitori interesați, din căutătorii foloaselor lumești.

Toți aceștia s-au rupt de frați, au disprețuit muștrarea și au ales lupta contra adevărului și a dragostei care stăteau în unitate. Astfel, au ajuns niște călăuze oarbe care se pierd și pe ei înșiși și pe cei care-i urmează.

O, voi, oi ale Domnului, aveți grijă și nu vă luați după dezbinătorii!

Domnul Iisus le vorbise ucenicilor Săi despre Împărăția lui Dumnezeu, iar ei Îl întrebă despre împărăția lui Israel.

O, ce durere este pentru Domnul când El caută să le îndrepte ochii alor Săi spre lucrurile de Sus, iar ei se uită mereu tot la cele de jos. Când una le vorbește El – și alta înțeleg ei. Când una sunt calea și ținta Lui – și altele căile și țintele lor.

Împărăția lui Dumnezeu cuprindea și împărăția lui Israel, dar interesele împărăției lui Israel erau atât de departe de Împărăția lui Dumnezeu!

Cauza lui Hristos cuprinde totdeauna și foloasele noastre, dar foloasele noastre sunt mereu străine de cauza lui Hristos.

Lucrarea Duhului Sfânt asigură deplin și izbânda lucrărilor noastre, dar izbânda lucrărilor noastre este adesea spre paguba lucrării Duhului Sfânt.

De aceea este în folosul nostru, al tuturor, să urmărim noi mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, căci atunci va câștiga și împărăția noastră. Dar, când căutăm mai întâi foloasele noastre, le vom pierde și pe cele de acum, și pe cele viitoare.

7. Nu este treaba voastră

Numai smerenia îi dă omului adevărata înțelepciune și numai ea îl învață pe om măsura bunului simț și a cumpătării în tot ce trebuie să facă sau să nu facă.

Câtă vreme omul duhovnicesc umblă în smerenie, el are și înțelepciunea cea de Sus.

Iar înțelepciunea care vine de Sus este mai întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, nepărtinitoare, nefățarnică... (Iacov 3, 17).

O, ce minunată este această înțelepciune și cât de cumpătat se poartă ea în tot ce lucrează, atât față de Dumnezeu, cât și față de oameni!

Înțelepciunea aceasta nu întreabă ce nu se întreabă și nu spune ce nu se spune.

Nu ispitește ceea ce nu trebuie aflat și nu ascunde ceea ce trebuie știut.

Ea nu citește cum nu este scris și nu strâmbă ce este drept.

Ea nu pune adevărul în slujba ei, ci se pune pe sine în slujba adevărului.

Nu se ridică mai presus de frați, ci se coboară totdeauna mai prejos.

Ea va spune totdeauna: „Vreau să ascult!“ – și nu va spune niciodată: „Vreau să vorbesc!“

Înțelepciunea va iubi tăcerea, fiindcă în tăcere se află cel mai mult har și cea mai puțină ispită.

Și va iubi rugăciunea, pentru că în rugăciune se găsește cea mai multă putere și cea mai puțină slăbiciune. Și va iubi ascultarea, pentru că în ascultare există cea mai multă odihnă și cea mai puțină zbuciumare.

Le va iubi pe acestea trei: tăcerea, rugăciunea și ascultarea, fiindcă în ele a trăit Hristosul său, Soarele său, Domnul său, iar ele nu cunosc alt loc mai fericit decât la picioarele Domnului Iisus.

Sunt puține lucrurile pe care noi nu trebuie să le știm. Acele lucruri sunt cele pe care Dumnezeu le-a păstrat numai sub cheia Lui. Unul dintre acelea este și viitorul.

Trecutul îl știm, prezentul îl vedem, dar viitorul ne este ascuns dincolo de un zid în care este numai o poartă zăvorâtă, a cărei singură cheie o ține Însuși Tatăl.

El dă drumul de acolo Timpului să picure încet, clipă cu clipă, aducându-ne, pas cu pas, fiecăruia, cele ce ne sunt rânduite acolo și știute numai de El.

Și nimănui nu i-a fost îngăduit niciodată să știe mai mult decât a găsit Tatăl potrivit să ne facă de cunoscut.

Dar curiozitatea omenească este ca o vulpe care tot umblă toată viața ei pe lângă un gard, ca să găsească o strungă prin care să intre în locul oprit.

Și este ca o femeie iscoditoare care se tot uită prin gaura cheii, ca să vadă ce este ascuns.

Și ca un hoț care se tot folosește de chei false, pentru a deschide ceea ce este rânduit să rămână închis.

Faptul acesta este nu numai necinstit, dar este și păgubitor.

Totdeauna, ceea ce afli ispitind pe Dumnezeu sau pe semenii nu face decât să-ți mărească nefericirea ta însăși.

Vrăjitoria, ca toate mijloacele oculte prin care omul caută să știe ceea ce nu este treaba lui, a fost și va fi totdeauna aspru pedepsită, nu numai prin legea lui Dumnezeu, ci și de legile omenești și de urmările acestui păcat peste conștiința celui care îl face.

Sunt în Sfintele Scripturi multe profetii de viitor, ca o Lumină aruncată de Soarele Bunătății Dumnezeiești peste prăpăstiile care sunt în calea noastră, spre a ști noi pe unde mergem și a ști pe unde suntem.

Această lumină profetică pe unele părți ale viitorului ni le luminează, iar pe altele ni le umbrește.

Cele pe care ni le luminează trebuie să le cunoaștem, cele pe care ni le umbrește, nu trebuie.

Ei bine, iată și aici cum de nepotrivit ne purtăm noi adesea! În loc să rămânem smeriți la cele ce ni le face cunoscut Cuvântul Sfânt, noi mereu ispitim cele ce ni le ascunde el.

Mântuitorul nostru Scump a zis odată ucenicilor Săi: vă spun aceste lucruri acum... pentru ca, atunci când le va veni vremea să se întâmple, să vă aduceți aminte că vi le-am spus (Ioan 16, 4).

Nu acum să le știți, ci acum numai să le credeți, ca să vă pregătiți în așteptarea lor, oricând va fi să fie.

Acesta este singurul scop pentru care ni s-au făcut profetiile: să le credem, ca să ne pregătim pentru clipa împlinirii lor.

Că vom muri, asta o știm toți! Dar unde și când și cum vom muri – asta n-o știm nici unii. De ce ne-a ascuns Dumnezeu locul și data și felul morții noastre? Pentru că știința mai dinainte a acestora ne-ar face nespus de nefericiți.

Ci atât cât știm ne este îndeajuns pentru a crede și a ne pregăti în așa fel ca, atunci când vor veni clipa morții, locul morții și felul morții noastre, acestea să ne fie un zbor, și nu o prăbușire; o înălțare, și nu o cădere; o încununare, și nu o osândă.

Iată, sunt atât de multe explicații ale Apocalipsei, tălmăciri ale profetiilor, lămuriri asupra lucrurilor viitoare descrise în Biblie. Dar când citești acum cele pe care le-au scris mai dinainte unii dintre acești iscoditori ai Bibliei despre lucrurile pe care le trăim noi acum, vezi limpede cât de mult au greșit. Faptele i-au arătat ca mincinoși, ele s-au petrecut sau se petrec cu totul altfel de cum le-au „explicat” ei. Iar unii dintre aceștia au fost chiar oameni dintre cei mai lăudați cunoscători. Și totuși...

De lucrurile pe care Tatăl Ceresc le-a păstrat sub a Sa stăpânire e bine ca nimeni să nu se atingă.

Nu-i treaba noastră să știm în ce zi, în ce lună și în ce an vor fi Venirea Domnului și Sfârșitul Lumii. Treaba noastră este să credem că va veni, ca să ne pregătim în așa fel încât să fim gata, oricând va fi să vină.

Nu-i treaba noastră să știm când va fi Întâia Înviere (Apoc. 20, 6), ci să credem, ca să ne pregătim pentru a avea parte de ea.

Nu-i treaba noastră să știm când va fi împărăția de o mie de ani, ci să credem că va fi, pentru a ne pregăti în așa fel încât să ne bucurăm și noi de ea (Apoc. 20, 4).

Nu-i treaba noastră să știm cine este «666», ci treaba noastră este să credem tot ce ni s-a spus, ca să ne pregătim să nu cădem atunci din lumină în întuneric, din har în păcat și din Hristos în Antihrist (Apoc. 13, 18).

Cine citește – să înțeleagă! Și cine înțelege – să asculte!

8. Îmi veți fi martori

Solia și porunca cu care Mântuitorul Iisus Hristos i-a trimis în toată lumea pe ucenicii Săi au fost ca ei să-I fie niște martori credincioși și adevărați despre toate faptele și învățăturile Lui.

Martorul Credincios și Adevărat, Iisus Hristos, a venit în lume trimis de Tatăl nu ca să predice lumii despre Tatăl, ci ca să-L arate prin viața Sa, spunând: cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl... cine Mă aude pe Mine Îl aude pe El... cine vine la Mine vine la Tatăl, pentru că Eu sunt El (Evrei 1, 3; Ioan 1, 14).

Martorii lui Hristos, cei credincioși și adevărați, au făcut tot așa. Sfântul Ioan a spus: ...știți că mărturia noastră este adevărată (Ioan 21, 24; III Ioan 12).

Sfântul Pavel a spus: călcați pe urmele mele, căci și eu calc pe urmele lui Hristos (I Cor. 11, 1). Noi Îl mărturisim pe El (Fapte 10, 43).

Sfântul Petru a spus: ...eu sunt un martor al patimilor lui Hristos și un părtaș al slavei care va fi descoperită (I Petru 5, 1).

Și toți ucenicii adevărați au spus: Noi suntem martori ai Lui (Fapte 3, 15).

O, ce mare deosebire este între un predicator, sau vorbitor al lui Hristos, și un martor al Lui!

Predicatorul spune cu gura lui ce a făcut Hristos, dar martorul arată cu faptele sale *cum* a făcut Iisus.

Vorbitorul zice cu buzele sale – martorul împlinește cu trăirea sa.

Căci predicatorul numai a auzit de la alții despre Hristos, dar martorul L-a cunoscut personal pe Iisus; și tot ce spune și arată el a auzit și a învățat de la Iisus Însuși.

De aceea, nu te opri la un predicator, ci mergi până vei afla un mărturisitor al lui Hristos! Numai acesta te va putea ajuta să ajungi cu adevărat la părtășia cu El.

În însărcinarea primită, ucenicii trebuia să fie niște martori ai lui Hristos, începând chiar din Ierusalim... adică dintre cei mai duhovnicești, dintre cei mai aleși, dintre cei mai sfinți.

Numai acela care ajunge la starea de a fi cu vrednicie un mărturisitor dintre cei mai smeriți, mai ascultători, mai curați, mai veghetori, mai rugători, mai evlavioși și mai răbdători, da, numai acela poate duce cu adevărat mărturia mântuitoare și altora, mai departe. Numai când începi de la Ierusalim, ajungi până la marginile pământului.

Dovada primirii Duhului Sfânt nu este nici vorbirea câtorva cuvinte în niște alte limbi, nici vindecările ce se fac destule și nici chiar minunile, ci sunt roadele (Galateni 5, 22).

Și puterea Duhului – precum spune Sfântul Pavel: învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu (I Cor. 2, 4-5).

Această putere a lui Dumnezeu convinge sufletul și îl încredințează despre adevăr, mai puternic decât orice dovezi ale înțelepciunii omenești, când Duhul Sfânt lucrează împreună cu Cuvântul Sfânt, printr-un slujitor sfânt.

O, ce frumoasă este înșiruirea locurilor pe unde trebuie să treacă un mărturisitor al lui Iisus! În Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginile pământului...

Pentru că un mărturisitor al Evangheliei lui Hristos este dator până la moarte să meargă și niciodată să nu creadă că a mers de-ajuns... El nu trebuie să se oprească nicăieri, până va ajunge la capătul pământului.

Numai când va ajunge acolo va fi făcut de-ajuns, dar până atunci, nu!

Hristos Însuși este Puterea Apostoliei Sale și Taina Evangheliei Lui.
 Numele Lui este Steagul Evangheliei Sale și Jertfa Lui este Pecetea ei.

Împărăția Lui se întinde până la capătul lumii. Și mărturia despre Slava Sa trebuie să fie dusă până acolo.

Toți cei trimiși de El trebuie să fie umpluți de Duhul Sfânt și transformați prin El în flăcări, în căldură și în putere. Fiindcă ei sunt și semănătorii și ei sunt și sămânța cerului nou și a pământului nou, în care singurul soare va fi Adevărul, singura umbră – Dragostea și Singurul Templu – Hristos.

Slavă veșnică Ție, Iisuse Doamne, Steagul cel nebiruit al tuturor luptătorilor Tăi, Soarele Adevărului, Odihna Dragostei și Răsplata tuturor ostinelilor noastre. Tu ești Puterea apostoliei alor Tăi și Duhul Sfânt este Pecetea lor. Tu le faci cuvântul plin de foc, fața plină de lumină și mărturisirea plină de putere. Iar ei nu vorbesc mai puternic cu gura, ci cu tăcerea lor.

Nu duc lumii predicile Tale prin vorbirea lor, ci duc mărturia puterii Tale prin toată ființa și umblarea lor.

Slavă Ție, Care ai adus și în țara noastră solia puternică a unui trimis al Tău, pe care l-ai îmbrăcat cu Duhul Sfânt și care nu ne-a fost numai un predicator cu graiul său sau numai un scriitor cu condeiul său, ci ne-a fost un martor viu, cu o trăire asemenea cu trăirea Ta, în mijlocul nostru – o flacăra, un tunet, un gornist ceresc.

Trimisul Tău era un om slăbuț, dar puterea Ta l-a făcut o lucrare uriașă.

Era un grăunte de muștar – și Tu l-ai făcut un copac mare.

Era un nume disprețuit, iar Tu l-ai făcut un simbol măreț și strălucitor, pentru veacul acesta și pentru veșnicie, prin Fața Ta care a strălucit peste el și, prin el, peste noi, până la marginile pământului.

Slavă veșnică Ție, Marele Apostol al Marii Tale Evanghelii!

Iisus Hristos, Stăpânul nostru și Răscumpărătorul nostru. Împăratul nostru și Mirele nostru. Osteneala noastră și Răsplata noastră.

Slavă veșnică Ție! Amin.